

будна, или да я прекръсти и благослови — ако е заспала. Бѣше толкова късно, но Мария още не си бѣ легнала. Царѣтъ трепна очуденъ, като видѣ момичето колѣничило предъ иконата на Света Богородица, унесено въ молитва.

— Марио! — тихо извика той.

Момичето бързо се прекръсти и скочи. Лицето му бѣ мокро отъ сълзи.

Изплашенъ, Калоянъ отиде къмъ нея, улови я за брадичката, дигна лицето ѝ нагоре.

— Защо плачешъ? Какво ти се е случило?

— Нищо. — И тя бързо се опита да изтрие очитѣ си.

— Не е нищо. Кажи, — и той седна на единъ столъ. — Разправяй! Царицата ли ти каза нѣщо?

— Не.

— Нѣкой другъ ли те е нѣщо обидилъ?

— Не.

— Да не си болна? Да нѣмашъ нужда отъ нѣщо? Рокля? Обуща?

— Не.

— Тогава какво има?

— Ти пакъ ще ми оставишъ! — извика Мария, падна на колѣне и скри лице въ ръцетѣ му.

Сякашъ нѣщо се стопи въ сърдцето на царя. Значи и за него тукъ биеше едно близко сърдце, значи и неговото заминаване караше нѣкого да пролива сълзи. Очитѣ му се замъглиха. Той погали искрящото злато на дългитѣ ѝ тежки плитки.

— Азъ ще се върна скоро, дете...

— Ти винаги така казвашъ... А после по цѣли месеци и години не се виждашъ...

— Но ти не си сама тукъ. Стринка ти, лелитѣ ти, Иоанъ, Ана, Александъръ, Славъ...

Девоиката поклати тѣжно глава и въздѣхна. Нѣщо сви сърдцето на царя. Бѣше ли се той достатъчно погрижилъ досега за бедното сираче? Срѣдъ толкова тежки походи и държавни грижи бѣше ли отдѣлилъ достатъчно